

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2222/2015
20.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиље Б.И. из Н.Б., чији је пуномоћник С.Л., адвокат из Б., против туженог П.д. R.A.S., ДОО Б., чији је пуномоћник М.Л., адвокат из Б., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.2068/14 од 29.01.2015. године, на седници одржаној 20.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2068/14 од 29.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1481/10 од 18.03.2014. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав анекс број 8 Уговора о раду закључен дана 31.12.2008. године између тужиље и туженог. Делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде штете између исплаћене и припадајуће зараде у периоду од 01.01.2009. године до 06.10.2009. године исплати износ од 593.614,75 динара са законском затезном каматом у износима и у периоду како је означено у изреци првостепене пресуде. У ставу трећем изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиљи на име накнаде штете између исплаћене и припадајуће зараде у периоду од 01.01.2009. године до 06.10.2009. године исплати још износ од 113.582,41 динара изнад досуђеног у првом ставу изреке ове пресуде до тражених 707.197,16 динара са законском затезном каматом како је наведено у изреци првостепене пресуде. У ставу четвртном изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 180.270,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2068/14 од 29.01.2015. године, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду у ставу првом, другом и четвртном изреке (решење о трошковима поступка), и одбијена као неоснована жалба туженог. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка

и погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној.

Решењем Р4 97/15 од 07.10.2015. године Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. ЗПП, што је услов за примену овог правног института.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. у вези члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у вези члана 23. и 24. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају тужба ради утврђења и накнаде штете поднета је 02.04.2009. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 593.614,75 динара. Побижана другостепена пресуда донета је 29.01.2015. године.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/11), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. С обзиром да је поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у конкретном случају се примењују одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09).

Оспорени анекс број 8 Уговора о раду, који је предмет тужбеног захтева за утврђење, односи се на упућивање тужиље на рад код другог послодавца уз мировање радног односа код туженог као матичног послодавца. Настали спор поводом захтева тужбе за утврђење ништавости тог анекса уговора о раду не представља спор о заснивању, постојању и престанку радног односа у којем је ревизија једино дозвољена у радном спору у смислу члана 439. ЗПП.

Дозвољеност ревизије изјављене против правноснажне другостепене пресуде у односу на имовинскоправни захтев који гласи на новчано потраживање цени се према прелазној одредби члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14). Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

Будући да вредност предмета спора по захтеву за накнаду штете не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић**